

DOMOLJUB.

Slovenskemu ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsakega prvot in tretji četrti meseca. Ako je ta dan praznik, izide „DOMOLJUB“ dan poprej. Cena mu je 80 kr. za celo leto. — Spisi in dopisi naj se pošiljajo: uredništvu „DOMOLJUBA“, Ljubljana, v semeniških ulicah št. 2. Naročnina in inserati pa opravištvu „DOMOLJUBA“ Vodnikove ulice št. 2. — Natanila se vsprejemajo in plačujejo po dogovoru.

Štev. 18.

V Ljubljani, 15. septembra 1898.

Letnik XI.

Naša cesarica †

Kakor blisek hitro raznesla se je v saboto zvečer po vsej Evropi, zlasti po vsej širni Avstriji, nečuvena, grozna, pretužna vest: *avstrijska cesarica Elizabeta je na Švicarskem v Genevi zavratno umorjena!* Smela roka propalega anarhista porinila jej je bodalo v prsi in ne da bi se bila več zavedla, je blaga vladarica par ur pozneje umrla na tuji zemlji . . .

Srce se krči v prsih, srd zviija roke v pesti nad hudodelcem, ki je dvignil prokletu svojo roko nad bolno, staro ženo, iskajočo zdravja po svetu, nad vladarico, ki se ni vmešavala v javnost, ki je povsod, koder je hodila, skazovala in dejansko izvrševala dela ljudomilega kršćanskega usmiljenja.

Kakor strela z jasnega zadela je ta novica Avstrijo; in kar je najbridkejše, zadela jo je v dneh, ko slavi ona petdesetletnico svojega vladarja - očeta.

Ah, kolikrat v teh petdesetih letih svojega vladanja je moral ljubljani vladar

piti grenke požirke iz prepolne kupe trpljenja! Da ga je bil napadel morilec, da so mu umorili brata in jedinega sina, da v jubilejnim letu vlada med njegovimi narodi divje sovraštvo in bratomorni prepir, to tedaj še ni bilo dovolj poskušnje, dovolj bridkosti! Doživeti je moral še ta grozni udarec, da mu je na tuji zemlji hudodelec z bodalom umoril ženo - vladarico . . . Ubogi vladar!

V očigled težkih poskusenj, ki zadevajo našega vladarja, rekel bi Mohamedanec, da neka neusmiljena in slepa usoda (fatum) preganja najkrepostnejšega cesarja, ki je zavoljo plemenitosti svojega srca znan in slavljen po celem svetu. No, za nas kristijane ni fatuma. Mi verujemo v božjo Previdnost in — če tudi ne razumemo njenih naredb — vendar vemo, da ona največkrat poskuša tiste, katere najbolj ljubi . . .

Uklonimo se pokorno tej božji Previdnosti. Če tako storimo, bomo zlasti mi Slovenci dosledni tistemu prepričanju, katero smo podedovali od svojih pradedov

in katero smo tekom stoletij potrdili s potoci krvi. Majhen in skušan narod smo. Majhen, toda prvi v veri, zvestobi, v ljubezni. Skušani, toda nikoli se nismo izneverili čustvu udanosti nasproti svojemu vladarju. V nesrečah, ki nas zadevajo od toliko strani, je vera naša v cesarsko besedo vedno ostala živa. V vseh nezgodah smo vedno z neomejenim zaupanjem upirali vanj oči.

Sedaj, ko je on izgubil svojo soprogo, a mi svojo cesarico, poklonimo mu celo svoje srce, vso neomejeno svojo ljubezen, vso neizmerno svojo udanost. Mi smo zanj, poleg njega, z njim; združeni v jedni molitvi, hočemo prositi Boga, da nam krepí in tolaži našega cesarja in očeta v teh strašnih dneh poskušnje. Duši ljudomile cesarice pa daj Vsegamogočni večni mir!

Prva vest.

Kakor je sploh znano, je naša cesarica veliko popotovala; zlasti zadnja leta je vsled svoje bolezni na živcih iskala zdravja v pokrajinah milega podnebja. Zadnji čas šla je skozi Švico in v Genfu jo je zadela peklenska roka morilčeva... Telegram, ki je strahovito novico nesel po bridko iznenadeni Evropi, je bil v Genfu oddan v saboto ob 3. uri 40 minut popoldne in se je glasil tako-le: Cesarica avstrijska zapustila je ob dvanajsti uri 40 min. popoldne hotel „Borivaž“ in je šla proti pristanišču na parnik. Med potom planil je nekdo na cesarico in jo sunil z bodalom. Cesarica padla je na tla, vendar se je zopet vzdignila in dospela na parnik, kjer je kmalu potem padla v nezavest. Kapitan ni pustil, da bi parnik odplul, vendar je pozneje vsled prošnje cesaričinega spremstva dal znamenje za odhod. Kmalu po odhodu vstavil se je parnik in se je povrnil v pristanišče. Cesarica se ni več zavedla in nesli so jo nazaj v hotel. Obleka Nj. Veličanstva je kazala krvave madeže. Zločinca so prijeli. Njegova osebnost še ni določena. — Nekaj minut pozneje drugi telegram: „Cesarica Elizabeta umrla je nekaj trenutkov potem, ko se je povrnila v hotel. Pokazalo se

je, da je bila sunjena z bodalcem blizo srca. Morilec je neki laški anarhist z imenom Luccheni.“

Umor.

Listi popisujejo, da se je napad izvršil tako-le: Blizo spomenika vojvode Karola Brunšviškega prišel je morilec v spremstvu starega, sivobradatega moža nasproti cesarici, planil na cesarico in jo močno sunil z nekim orožjem. Cesarica se je s pomočjo svoje dvorne dame in nekaterih potnikov vzdignila in dospela do pristanišča. Stopila je na ladijo, a takoj padla v nezavest. Krmar ji je odpel obleko ter rekel, da je rana prav majhna, iz katere je priteklo le nekoliko kapelj krvi. Za hip se je zdelo, kakor bi se cesarica zopet zavedla. Častna dama jo je vprašala: „Ali trpi Vaše Veličanstvo bolečine?“ Cesarica je odgovorila: „Ne.“ Parnik se je vrnil in se zopet usidral v pristanišču. Cesarico so prenesli na nosilnici v hotel. Zdravnika Golay in Mayer ter jeden duhovnik so bili takoj na mestu. Potem so brzojavili cesarju. Vse moči so napeli, da bi rešili cesarico, toda ves trud je bil zaman. Duhovnik je podelil cesarici tolažila svete vere in okoli treh popoldne je izdihnila. Ko je morilec izvršil napad, je zbežal po cesti ter hotel priti na veliki trg, kjer bi se mogel skriti. Toda vjela sta ga dva kočijaža, ki sta stala na jezerskem obrežju in sta bila priči napada; izročila sta hudodelca nekemu mornarju in orožniku, ki sta ga odvedla v prvo policijsko stražnico. Morilec se ni branil, spotoma je celo prepeval, ter mej drugim dejal: „Gotovo sem dobro zadel, upam, da sem jo umoril.“ V stražnici je povedal, da je anarhist, da ne razume francoskega jezika ter ni hotel na vprašanja odgovarjati. — Takoj nato so poslali posebno komisijo na mesto strašnega zločina. Orožniki pa so zastopili vse vhode na trgu, kjer se je izvršil napad, da bi našli orožje, katerega je rabil morilec. Neki mornar je izpovedal, da so tri osebe že v petek hodile za cesarico, ko je v raznih prodajalnicah kupovala stvari. Kantonska vlada se je zvala k izredni seji ter ukrenila, da se razobe na mestni hiši črna zastava, vlada švicarska pa je poslala krasen venec v avstrijskih izšvi-

carskih barvah z napisom: V globoko užaljenem spoštovanju in sočutstvu — genevsko prebivalstvo.

Grozna vest na Dunaji.

Prvo poročilo, ki je prišlo na Dunaj o nesreči, je poslala dvorna dama cesarice, grofica Šataraj. Brzojavka je bila poslana na generalnega adjutanta grofa Parja. Grof Par, ki je ravno urejeval vse potrebno za cesarjevo potovanje k manevrom na Ogrsko, je dal takoj napreči in se je peljal v Šenbrun k cesarju, da mu sporoči grozno vest. Cesarja je poročilo globoko pretreslo. Padel je na stol in zaklical: „Torej tudi najhujše me je moralo zadeti!“ Kmalu potem sta prišla k cesarju tudi ministra Goluchovski in Thun, ki sta dobila poročilo od švicarske vlade. Po sprejemu obeh ministrov tisti večer ni cesar z nikomur več govoril.

A drugi dan že je cesar v železni svoji volji, v čudovitem samozatajevanju in vzgledni vdanosti vse sam določil glede pogreba ter odpovedal vojaške vaje na Ogrskem. Vsi z veseljem opazujejo, da je vkljub silnemu udarcu cesar zdrav; zlasti ginljiv je bil prizor, ko sta se srečala cesar in nadvojvodinja Marija Valerija. Oče in hči sta se v solzah objela ter jokala več minut.

Ko se je grozna vest razširila po Dunaju, provzročila je povsodi največjo bridkost. Po vseh cestah stali so ljudje v gručah, ki so si pripovedovali to nesrečno novico, katere v začetku skoro nihče ni mogel verjeti. In kdo bi jo mogel verjeti?! Morilni napad na cesarico, na to nesrečno, ljubeznjivo, dobrosrčno ženo, ki v svojem celem, bridkega gorjâ polnem življenju nikomur ni lašu skrivila, temveč z obema rokama le dobre delila! Ne, to mora biti zmota! Ali bi se moglo dobiti bitje, ki se imenuje človek in ki bi dvignilo bodalo proti tej plemeniti osebi? — Toda vest se je širila bolj in bolj in naposled se o njeni resničnosti ni moglo več dvomiti! In srce avstrijske države je zatrepetalo v neizmerni bolečini... Tako splošne ginjenosti na obrazih, toliko očitnih znamenj žalosti in ob enem vzkipevajočega srda še nikdar ni gledala naša prestolnica... Nihče ni več mislil na kupčijo, nihče na razveseljevanje; glediščne predstave

so izostale, na tisoče ljudstva pa je hitelo pred cesarski dvor, kjer so bila okna cesarjeve sobe razsvitljena. „Cesar je gori!“ šlo je od ust do ust in marsikaka solza se je utrnila zvestim podložnikom, ko so v duhu gledali za zagrnjani jokati — ne vladarja, temveč soproga, kakor pred leti očeta...

Grozna novica v Ljubljani.

Strašna vest o nenadni in tako grozni smrti preblage cesarice se je razširila v saboto zvečer bliskoma tudi po Ljubljani. Tudi tukaj v začetku nihče ni mogel, ni hotel tega verjeti. Splošna žalost in občen srd sta zavladala povsod, kjer se shajajo ljudje. S poslopij vihrajo črne zastave, veselice so se odpovedale ali preložile, občinski svet ljubljanski zbral se je v nedeljo dopoldne k izredni seji, v kateri se je župan Hribar s toplimi besedami spominjal smrti Nj. veličanstva cesarice. Povdarjal je globoko žalost, ki je prešinila ljubljansko prebivalstvo. Občinski svet je sklenil, naj župan brzojavno položi čutila sočutja pred Najvišji prestol in po odposlanstvu pri deželnem predsedništvu, naj se osebno udeleži pogreba in položi v imenu mesta srebrn venec na krsto.

V ponedeljek so pri deželnem predsedništvu izrazili svoje sožalje presvetli knez in škof s stolnim kapitlom in zastopniki ljubljanskih župnij ter cerkvenih redov; dalje odposlanstvo trgovske in obrtniške zbornice, notarske komore itd. — Deželni glavar je sklical izredno sejo deželnega odbora, v kateri je bilo sklenjeno, da gredo deželni glavar in deželni odborniki k deželnemu predsedništvu, da ondi v imenu dežele izrazijo globoko žalost ter največje sočutje radi pretužnega dogodka. Tudi naj se deželni glavar udeleži pogreba in naj se na rakev prevzvišene cesarice položi venec s trakom.

Kako globoko je bila ljubezen do preblage cesarice in do vladarske hiše sploh ukoreninjena v srcih Ljubljančanov in vsega slovenskega naroda, vidi se v teh dneh žalosti, videlo se je v nedeljo popoldne v ljubljanskih cerkvah; ko so nekateri duhovniki v svojih govorih omenjali žalostnega dogodka, tekale so poslušalcem obilne solze in čul se je glasen jok...

Morilec Luccheni.

Morilec se imenuje Alojzij Luccheni, rojen sicer v Parizu 31. aprila 1873, a je Lah in pristojen na Laško v Parmo. V zadnjih letih je to že tretji slučaj, da laški anarhist napade visokega dostojanstvenika. Morilec francoskega predsednika Karnota je bil Italijan Caserio, rojen blizu Milana. Španskega ministerskega predsednika Kana vasa del Castillo je umoril Anžiolitto doma iz južne Italije. Tudi morilec naše cesarice je Italijan in spada k oni vrsti anarhistov, ki so izšli izmed socijalnih demokratov in ki hočejo s silo preobrniti ves sedANJI družabni red. Zavrgli so vero v Boga, v neumrjčnost duše, v življenje po smrti in sedaj z grozo gledamo, kake sadove to poraja. S studom se ves pošteti svet obrača od te strašne anarhistične družbe; s studom se obrnimo od teh nečloveških podivjancev zlasti mi verni Slovenci in ob mrtvaškem odru visoke pokojnice sklenimo: niti za en čevlji prostora socijalni demokraciji na Slovenskem.

Morilec je bil že sodnijsko zaslišan. Obnašal se je je jako smelo in uporno. Priznal je da je anarhist; ve sicer, da jeden umor ne pomaga veliko, toda dati je hotel vsaj zgled, kako morajo delati drugi. Izjavil je, da je prišel v Genf v nadi, da dobi princa Orleanskega, kateri pa je že pred njim odpotoval. Avstrijsko cesarico je opazoval že v petek, toda bilo ni priložnosti, da bi izvršil napad. V soboto pa se je postavil blizu hotela „Borivaš“; sklepal je, ker so odhajali dvorni služabniki, da pojde tudi ona na jezero. Šel je torej na obrežje jezersko in tam čakal, v rokavu pa skrival bodalo. Ko se je približala cesarica parniku, je planil po bliskovo k nji ter ji zabodel ostro bodalo v obližje srea. — Listi poročajo, da je morilec rabil trirobato pilo z lesenim ročajem. Ostrina je dolga devet centimetrov in je brez krvavih madežev; rana na cesarici, katero so pregledali, je jako majhna. Kri je morala odteči na znotraj. Zdravniki trdijo, da cesarica ni mnogo trpela, obraz je neizpremenjen. Truplo je balzamovano.

Pariški list poroča, da pariška policija ne vé za nobenega Lucchenija; kakor so ji pa

opisali osebo morilčevo, bi utegnil to biti znani anarhist Luchesi Micais, kateri je bil večkrat v družbi z nekim dijakom Ravacholom, ki je bil rojen l. 1873.

Priprave za pogreb.

Kakor se je doslej določilo, prepeljejo cesaričino truplo na Dunaj danes v četrtek, jutri v petek je slovesno položé na oder, pogreb pa bode v soboto popoldne. Cesar je zaukazal šestmesečno žalovanje na dvoru počenši od 21. septembra. — Soba, v kateri je cesarica izdihnila, je spremenjena v žalno kapelo; vstop je dovoljen samo cesaričinemu spremstvu. Več odličnih dam je položilo vence v cesaričino smrtno sobo. Pred hotel postavila se je častna straža.

Iz življenja pokojne cesarice.

Poroka.

Cesarica Elizabeta Amalija Evgenija se je porodila dne 24. decembra 1837. leta v gradu Possenhofen, blizu glavnega mesta Bavarske, Monakovega. Bila je tretja hči bavarskega vojvode Maksimilijana Jožefa in vojvodinje Ludovike.

Z vojvodinjo Elizabeto se je seznanil mladostni avstrijski vladar Franc Jožef I. v l. 1853. meseca avgusta, kjer je bivala rodbina bavarskega vojvode. Bilo je to na nekem balu, prirejenem od cesarjeve matere nadvojvodinje Zofije. Dva dni pozneje, 19. avgusta se poda cesar z drugimi sorodniki zgodaj v cerkev; po dokončani sv. maši pelje cesar svojo izvoljenko pred oltar, proseč duhovnika: „Blagoslovite naju, to je moja nevesta.“

Dne 20. aprila 1854. zapusti soročenka Monakovo. S solznimi očmi se je poslavljala od Bavarske. Iz vseh krajev prihajalo je ljudstvo, vzeti slovo od princezinje, odhajajoče na avstrijski prestol. Solze so se utrinjale pri odhodu po licih revežem, katerim je bila, dasi še mlada, postala mili angelj.

Na Dunaj je pripeljal parnik nevesto-vojvodinjo dne 23. aprila. Drugi dan ob 6. uri zvečer je poročil cesarsko dvojico dunajski knez in nadškof Raušer vpričo 70 škofov in

nadškofov in v navzočnosti mnogoštevilnih dostojanstvenikov v avguštinski cerkvi.

Po veččastnih mestnih in skromnih vaških cerkvah širne Avstrije so se dvigale tedaj k Bogu vroče molitve vernih podložnikov, prosečih blagosleva za presvetlega cesarja in njegovo ljubeznjivo družico.

Takoj ob tej priliki že je storila mlada cesarica veliko dobrega ubogim svojim podložnikom; koj prvi dan je podarila 50 tisoč goldinarjev revežem.

Kmalopri slavnostnih dneh sta se odpeljala novoporočenca na Češko v Prago, kjer sta položila temeljni kamen župnijski cerkvi na Karlinu. V hipu si je pridobila mlada cesarica s svojo ljubeznjivostjo srca Čehov.

Cesarica Elizabeta prvič na Slovenskem.

Dne 5. marca 1855. leta se je rodila prva hči Zofija, katero pa je neizprosna smrt utr-gala že 28. maja 1857. cesarskima roditeljema. Dne 12. julija l. 1856. pa je podarila cesarica presvetlemu soprogu novo hčerko, princesinjo Gizelo. Istega leta je potoval cesar s cesarico na Stajersko in Koroško. Ko sta se napo-tili Njiju Veličanstvi na Laško meseca novem-bra, se ustavita za nekaj časa v Ljubljani, kjer je praznovala cesarica tudi svoj god. Njene ljubeznjivosti in miline dolgo niso mogli pozabiti Ljubljandani. Na povratku z Laškega sta bila visoka gosta zopet na Slovenskem. Iz Gorice sta obiskala dne 10. marca l. 1857. čudovito postojinsko jamo. Kdor je bil takrat notri, je imel priliko po večkrat in čisto od blizu videti Njiju Veličanstvi. Cesarico so no-sili v naslonjači; cesar pa je stopal tik za njo po teh pozemelskih prostorih.

Cesarica mati.

Dne 21. avgusta 1858. zjutraj na vse zgo-daj oznanjevali so topovi po vseh mestih av-strijskih veselo novico. Kdor je slišal glas, štel je, kolikokrat bodo počili. Kajti dvajset in eden strel naznanja, da se je rodila cesarju hči, prestolonasledniku pa jih gre sto in eden. Ko se oglasi dvaindvajset strel, bila je go-tova novica, da se je rodil vladarju sin, na-slednik na prestolu. V Laksenburgu blizu Du-

naja zagledal je dan Rudolf, ki naj bi nosil po očetu krono avstrijsko. Popisovati veselja ni mogoče, še manje pa povedati, koliko do-brega sta storila oče in mati ob tej priliki. — Svojega sina, kakor tudi drugih svojih otrok se je cesarica s posebno ljubeznijo oklenila. Vsa se je žrtvovala njihovi vzgoji. Kako jej je žarela ljubezen iz oči, kedar je svojim otrokom napravljala božično veselje! Do zadnjih let, do poroke nadvojvodinje Ma-rije Valerije, obhajala se je božičnica kot dru-žinski praznik v cesaričinem salonu. Sama je vse določila, kako naj se božično drevo okra-si s primernimi darovi vsem udom cesarske rodbine. Posebno pri srcu jej je bila zadnja leta mala nečakinja Elizabeta, hčerka Štefanije, ki je od svoje „babice“ prejemale vedno naj-lepše božične darove.

Smrt prestolonaslednika Rudolfa.

Težko bilo je cesarici že takrat pri srcu, ko je njena najstarejša hči Gizela odhajala na Bavarsko; prestrašen pa je bil udarec, ki je zadel njeno materino srce dne 30. jan 1889, ko je zvedela strašno novico o smrti pre-stolonaslednika Rudolfa. V onih dneh bridkosti se je bilo bati, da bo cesarica podlegla brez-mejni bolečini. A tu se je zopet enkrat po-kazalo, da utegne duša žene biti krepkejša, kakor najmočnejšega moža. Po prvih pojavih grozne bolečine in obupnosti pomirila se je cesarica nepričakovano hitro in od mrtvega sina šle so ji misli tja k soprogu, k cesarju, kateremu strašne novice še niso bili sporočili. Ker na celem dunajskem dvoru, med vsemi generali in častniki v obližji cesarja se ni našel nihče, ki bi imel toliko poguma in spre-jel to žalostno nalogo. Razburjeno so se po-svetovali, kaj je storiti, ko naenkrat cesarica vstane in izjavi, da hoče sama sporočiti ce-sarju smrt sinovo . . .

To je bila pač najtežja ura v življenju te mnogo skušane vladarice. S kolikim samoza-tajevanjem se je morala boriti, da bi z nežno roko dvignila cesarja iz strašne nesreče, ona, ki je sama bila tolažbe najbolj potrebna. In kako je cesarica izvršila to nalogo, spoznamo iz onih znamenitih besedi, katere je vladar malo dni po tem strašnem dogodku izrekel:

državnozbornemu odposlanstvu očitno in glasno, da bi jih slišali ne samo njegovi narodi, temveč vsi čuteči ljudje na celi zemlji. Takrat je govoril cesar v sprejemni sobi cesarskega dvorca v bolestnem ihtenju in joku spomina vredne besede:

„Koliko se imam v teh težkih dneh zahvaliti svoji ljubljeni so-progi cesarici, kako velika podpora mi je bila, ne morem povedati. Ne morem se dosti zahvaliti Bogu, da mi je dal tako tovarišico življenja. Povejte to vsem ljudjem; čem bolj se bo to razširilo, tem bolj vam bom za to hvaležen.“

Bolj zgovorno se ni mogla izreči zahvala tisti, ki je bila njemu v največo tolažbo v silni bolečini ...

Zadnja bolezen.

Od dne 30. jan. 1889. oblaki otožnosti niso več zginili z njenega čela. Bolj ko kedaj poprej ogibala se je javnemu življenju, veliko je popotovala, da bi našla uteho svoji bolni duši. Če je bila v domovini — in to je bilo redko kedaj — je najrajši bivala v Laincu. Letos pa, ko so se narodi cesarstva veselo pripravljali, da proslavé jubilej svojega vladarja, prve dni meseca julija iznenadi vse nemila vest, da je cesarica nevarno zbolela, in da pojde sredi julija po nasvetu zdravnikov v zdravilišče Nauheim. Bila je že prej bolna na živcih, a sedaj je pritisnilo še razširjenje srca. V Nauheimu se ji je kmalu začelo boljšati zdravje in 29. avgusta je že toliko okrevala, da je zapustila Nauheim in se preselila v Territet na genevskem jezeru, kjer je morilčevo bodalo končalo blago njeno življenje ...

Cesarica Elizabeta dobrot-nica.

Naša cesarica je bila dobrega in usmiljenega srca. Največje veselje jej je bilo, če je mogla utešiti stanje bolnikom in ubožcem. Kedar so z bojišča dospevali ranjeni vojaki na Dunaj, hodila je cesarica od bolnišnice do bolnišnice, pristopila sedaj k temu, sedaj k onemu ranjencu, hvaleč sedaj hrabrost jednega in poprašujoč drugega, kaj mu srce poželi; v

takih trenutkih je ona na vse drugo poprej mislila, kakor náse. Tako je velikrat stala poleg bolnikov z nalezljivimi boleznimi in jih tolažila, in dostikrat so jo morali spremljevalci prositi, naj se ne podaja v preveliko nevarnost. Ona je tisoč in tisoč revnih ljudi bogato obdarovala, in pogostokrat je ona to storila skrivaj, da ni vedela levica, kaj dela desnica.

V vsem cesarstvu je malo dobrodelnih zavodov, plemenitih vstanov, svetih hramov, božjih, zavetišč, samostanov, katerim ona ni bila dobrotnica ali pokroviteljica. Ako je bivala v katerem mestu koli, nikdar ni opustila obiskati v bolnišnicah slepih, gluhih, sirot in ubožcev. Velike so svote, katere je cesarica vsako leto darovala v plemenite namene. Tukaj smo samo nekaj malega omenili. V srcih tistih, katerim je plemenitost cesaričina ublažila gorje, ostalo bo ime cesarske dobrot-nice nepozabljivo.

Še nekaj dogodbe iz njenega življenja.

Ne poje zastonj cesarska pesem o njej kot „ljudomili cesarici“. Znanih je toliko pripovedek o njeni priprostosti in postrežljivosti, o njenem usmiljenju in nad vse blagem srcu, da se je bode spominjal priprosti narod še pozna leta, kakor se pominja Jožefa II.

Ko je hodila nekega dne, kakor navadno brez spremstva po krasnih nasadih v miramarskem parku blizu Trsta, je začelo nena-doma deževati, in kmalu je lil dež, kakor iz škafa. Cesarica je bila slednjič prisiljena, da si poišče strehe v neki votlini v parku, in v isto votlino je pribežala malo preje majhna šolarica, da se ubrani dežju. Ko zapazi otrok, da se bliža neka imenitna gospa, se hoče s početka skriti, ko jo pa visoka dama prijazno nagovori in se napram nji tako ljubeznjivo obnaša, postane kmalu zaupljivejša in se jame pogumno z njo razgovarjati. Cesarica je kmalu zvedela vse razmere svoje mlade to-varišice. Ko pa dež le ni prejenjal, je menila mala deklica, da bi bilo le bolje, ko bi odšla domu, ker stariši bi bili sicer za njo v pre-velikih skrbih. „Prav imaš, dete moje, stari-šem se ne sme delati nikoli skrbij, in ker si

tako pridna, te bodem jaz sama spremila s svojim dežnikom do doma." Tako je dejala cesarica in spremila otroka v nalive prav do kolodvora, v čegar bližini je otrok stanoval. Tu se poslovila cesarica od svoje mlade varovanke ter ji dala svoj dežnik z besedami: „Tako, in tu ga vzemi, da imaš za vsak slučaj dežnik, ker ne dobi se vselej ljudij, ki bi koga spremili domu." Presrečna hiti deklica domu, kjer pripoveduje dogodek, in ko so hiteli stariši na kolodvor, da bi se zahvalili dobri gospe, je že ni bilo več tukaj, toda železnični služabniki so vedeli povedati, kdo je to bil — namreč cesarica. Njen dežnik pa hrani družina kot svetinjo.

V Amsterdamu sta čakala pri zdravniku Metzgerju poleg drugih bolnikov tudi dve gospe, jedna slabo, druga pa sicer preprosto, ali vendar elegantno opravljena. Prva se obrne k sosedi in reče: „Oja, to čakanje je grozno: ali imate vi morda kakenga otroka doma?" — „Ne." — „In ko pridete domu, ali morate še sobe pospravljati?" — „Tega meni ni treba, moji ljudje vse to uredé." — „Kuhate pa vendar sami?" — „Tudi ne, kosim v gostilni." — „No, če pa nimate prav nobenega dela, bi me pa pač mogli pustiti naprej in počakati, da jaz preje opravim." — „Prav rada", je rekla gospa, ki ni bila nihče drugi ko cesarica Elizabeta avstrijska.

Ko se je cesarica nekoč sprehajala v angleškem kopališču Cromer ob obrežju, se je nakrat nabralo silno ljudstva. Vprašala je, kaj to pomeni, in zvedela, da je delavec Walter Moules pri kopanju utonil. Cesarica je odhitela takoj na njegov dom ter dobila tam njegovo ženo, ki je, nič hudega sluteč, delila otrokom kruha. Stopila je k nji in rekla: „Ljuba moja, zadela vas je nesreča, katero bode morda lažje čuti iz ust avstrijske cesarice, nego da bi Vam to sporočil surovo kak sosed: Vaš mož je utonil; molite za njegovo dušo in skrbite za svoje otroke." Cesarica se je takoj odstranila, ker že so nesli mrtvo truplo v hišo. Zvečer pa je prinesel dvorni sluga udovi 400 funtov šterlingov.

Ko se je nekoč vozila cesarica s parnikom Greif, je ta udaril ponoči v majhno laško ladijo. Pri tem je padel v morje pomorščak

Arnold Fattorini in utonil. Cesarico je to močno pretreslo in dala je njegovim starišem izdatno podporo. Pozneje jim je dala cesarica za Božič še 4000 gld. iz zasebnega premoženja. Šest laških pomorščakov, ki so se pri isti nezgodi rešili, je dobilo po 300 gold., pozneje pa vsak še ravno toliko.

Blizo Dunaja je živela starka s svojo hčerko. Siromašna se je živila s pletenjem košev in pletenic, katere je nosila hčerka na prodaj. A zima je bila huda; matere se loti, bolezen. Kar je bilo prihranjenega v hiši, porabili sta za zdravnika in zdravila. Pridna hčerka trudila se je na vso moč, da si prisluži denarja za se in za mater. Nekega jutra zgodaj oprti si pletenic, kar jih je imela gotovih, da bi jih nesla v mesto na prodaj. Med potom je računila, koliko bi li mogla skupiti, kaj bi li nakupila za denar. A pot je bila dolga. Trudna sede pod tanko smreko, da si počije.

Kar pride po poti gospa. Ko vidi žalostno deklico, sede poleg nje in jo vpraša ljubeznjivo, kam gre, kako ji je? Dekle ji po-toži svojo revščino. Tako živo in odkritosrčno je govorila, da se zaleskeče gospej solza usmiljenja v očeh. Malo pomisli, pa pravi: „Dobro, da sva se sešli danes. Meni treba dosti pletenic v gospodarstvu. Če ti je prav, kupim jih od tebe, da ti jih ne bo treba nositi v mesto." Deklici je bilo prav. Gospa stopi na pot, pomigne strežaju, ki je čakal tam blizu in mu izroči pletenice; potem seže v žep in plača deklici blago, za vsako pletenico po cekin. Zavzeta strmi deklica na toliko bogastvo; še zahvaliti se ni mogla. Ko povzdigne oči, gospe ni bilo več blizu, odtegnila se je zahvali. Še je strmela deklica na denar v svoji roki, kar pride župnik po potu. Vesela mu pripoveduje deklica, kolika sreča jo je došla. „Kakor nebeška kraljica je bila gospa pred menoj! Tako bogato me je obdarila, pa še zahvaliti se ji nisem mogla. Da bi le vedela, kdo je", tožila je deklica. Župnik ji pa odgovori: „Res je gospa blaga kakor nebeška kraljica. Angeljsko srce ji bije v prsih. Ona je cesarica avstrijska Elizabeta!"

To pové doma svoji bolni materi, katera z hčerko vred goreče molí za blago cesarico in za celo avstrijsko hišo.

Razgled po svetu.

Pri posvetovanjih glede nagodbenega vprašanja sta se zjediniili vendar obe vladi, avstrijska in ogrska, za vsak slučaj v glavnih točkah Ker je pa ogrski ministerki predsednik v svojimi tovariši zahteval, da naj se snide avstrijski državni zbor, ki bi izvolil odposlanstvo, kojega naloga boče deločiti, v kakšnem razmerju naj plačujeje obe državni polovici za skupne državne stroške — akopram je že naprej gotovo, da se odposlanci ne bodejo sporazumeli glede plačevanja k skupnim stroškom in bode morala to določiti krona — sklicuje vlada avstrijski državni zbor na dan 26. septembra k novemu zasedanju. Graf Thun boče predložiti državnemu zboru nagodbene predloge in ponuditi nemškim divjakom še enkrat priliko, da se poprimejo resnega dela. A brezobzirni avstrijski Prusaki, ki stavijo svoje neumnosti višje nego avstrijske državne koristi se že zopet pripravljajo in vpijejo po svojih listih o nadaljnji obstrukciji. Najbolje bi seveda bilo, da vlada sploh ne bi sklicala državnega zbora, marveč razpisala nove volitve na podlagi novega volilnega reda. Splošna, neposredna in tajna volilna pravica bi dala avstrijskemu državnemu zboru krepkih, delavnih mož za ljudstvo in spravila sedanje kričaje iz zbornice ali vsaj potisnila v nesnatno manjšino.

Ruski car Nikola je predlagal po svojem ministru za zunanje stvari, grofa Muravijevu v vaša velevlastim, da bi se setli na posvetovanje glede splošnega razo-

rozevanja. Z veseljem je pozdravljalo časopisje mirovni oklic carjev kakor tudi razna mirovna društva, le Francozom ni nič kaj všeč. Pozabili namreč še niso Alzacija in Lotaringije, katero so jim ugrabili Nemci 1. 1870. Svojo nevoljo nad tem so pokazali, da so poklicali svojega poslanika iz Petrograda. Tudi Angleži so precej hladni nasproti plemenitemu carjevemu predlogu.

Razdirjanci Turki so napadli zopet krščanske Armence, požgali več vasij in jeden armenski samostan. Jako grozovito so umorili več Armencev, xlasti so poklali mnoge žerš in otrok. Kedar boče pač za vso Evropo smetilnega počenjanja krvoločnih mohameda-nov konec?

Na Francoskem je odstopil vojni minister Kavanjak (Cavaignac). Vzrok odstopa je zahteva drugih ministrov, da se obnovi Drajfurova pravda, ker boče neki tako javno mnenje. Naslednik Kavanjakov je general Zurlinden.

V Afriki so premagali Angleži pod poveljstvom Kitchenerjem darvite pri mestu Omdurmahn. Mesto so zasedli nato Angleži. Anglo-egipčanska vojska ella je štela okrog 23 000 mož; število čet kalifa Abdulahi so cenili na 50 000. Kalfova armada je vsa raskropljena. nad polovico je ranjenih ali mrtvih. Kalifa samega, ki je pobegnil, zasledujejo Angleži. S to zmago so pridobili Angleži zopet v svoje roke Sudan.

Razgled po Slovenskem.

Vaselslovenske delavske slavnosti, katera bi se imela vršiti prihodnjo nedeljo, dne 18. septembra, ne bode letos radi groznega umora Nj. Veličanstva cesarice Elizabete. Preložila se je na spomlad.

Birna in kanonično obiskovanje v ljubljanski škofiji. Premilostni g. knez in škof boče deliti letos zakrament sv. birme po naslednjih župnijah: 25. septembra v St. Jerneju, 26. na Rakci, 27. v Leskovcu, 28. na Trebelnem, 29. na Mirni, 30. na Čatežu pri Trebnjem, 1. oktobra v Št. Lovrencu ob Temenici, 2. v Trebnjem, 3. na Krki.

Osebnosti. Za župnijo St. Jošt nad Vrhniko je prezentovan gosp. Fr. Lakmayer župnik na Grahovem. Gosp. Anteh Mozeg, kaplan v Selcih, je prestavljen kot administrator v Podkraj; g. Jernej Bernard, kaplan v Postojni, kot kaplan k sv. Krizu pri Litiji; G. dr. Josip Gruđen pride kot prefekt v Alojzijevišče. G. K. Jaklič, beneficijat na Vačah, gre kot župni upravitelj na Prezganje; g. Andrej Krajec iz Šmihela pri Novem Mestu kot beneficijat na Vačah; novembraški gosp. J. Hartman gre za kaplana v Šmihel; g. Josip Seigeli gre za Poljan kot kaplan v Senožec; in g. Veležtin Oblak iz Senožec v Poljane. G. dr. I. Koren je postal stolni kanonik

in pravi konzistorijalni svetnik. Gospod Matija Torkar, župnik v Košani, je nevarno zbolel.

Shod v Železnikih Katol. pol. društvo je sklicalo v Železnikih shod na županovem vrtu. Shod je bil mnogoštevilno obiskan. Govorili so dr. Krek, Jakopič, Gostinčar. Zborovalci so bili zadovoljni, da so se marsičemu naučili. Letošnja vinaka letina na Bolenjskem v obče dobro kaže. Glede količnosti sicer ne boče preehilna; glede kakovosti pa obeta prav dobro kapljico, posebno če boče tudi vreme v mesecu septembru toplo. V krajih, kjer so napravili strelne postaje proti toči, se hvalijo, da to pomaga; večletna skušnja na Slov. Štajerskem pa to celo potrjuje.

Umrli je 29. avgusta v Ljubljani gosp. Fran Goršič, po celem Slovenskem sloveč in dobro znani orglarski mojster. Bog daj blagema pokojniku večni mir! — V Strugah je izdihnil svojo blago dušo občespoktovani Jožef Šporar 31. avgusta.

Brod nad Savo. Deželna vlada je dovolila posestnici Mariji Korbar iz Toplice pri Zagorju, da sme napraviti brod čez Savo nad postajo v Zagorju.

Trnje se ne zaslediti v občini Budanje in Vrhpolje na Vipavskem.

Strela. Iz Sore: 29. avgusta je udarila strela v zvonik cerkve na Osolniku, ki je pogorel. Cerkvena streha je ostala nepoškodovana, ker je pihal hud veter ter odnašal iskre v nasprotno stran.

Iz Kranjske Gore. Glas iz občinstva. L. 1892. se je ustanovila pri nas prostovoljna požarna bramba. Načelnikom je bil izvoljen sedanji župan Fr. Budinek. Odkar on kot načelnik prostovoljne požarne brambe »Kranjska Gora — Podkoren« to častno mesto zaseda, minulo je 6 let; v teku te dobe ni imelo naše društvo niti zborovanja, blizu 3 leta nobene vaje in nobenega računa. Radi takega postopanja je že mnogo udov odstopilo. Namesto da bi naša požarna bramba napredovala, kar bi se pri sedanjih gmotnih razmerah prav lahko zgodilo, ko bi imeli na krmlu moža, kateri bi užival zaupanje občine, gre pa le vse rakovo pot. Ker se proti takemu postopanju do sedaj še nihče ni oglasil, misli mož, da lahko vse po svoji volji ravna. Da, se celo škoda se godi opravi s tem, ker gospodarijo v njej miši. Zeleti je, da merodajne osebe v deželni zvezi po-

žarnih bramb takemu ravnanju konec napravijo, ter da člani društva poskrbijo, da se voli nov, delaven, zaupanje uživajoč načelnik, sicer smo v nevarnosti, da naša požarna bramba popolnoma zaspi.

Iz Logatca Od spomladi sem se klatita po svetu dva malopridna fantiča, starejši France je star 11 let, mlajši Andrej bo star se le 8 let. Ako jih kdo bralcev zasledi, blagovoli naj sporočiti župnemu uradu v Logatec.

Potres so čutili 7 septembra v kamniškem okraju.

Srebern križec je dobil za zasluge, ker služi že nad 50 let v tovarni K. Matijca v Trzinu, delavec Peter Golmajer.

Nesreča. 10. sept. zvečer je povozil dolenjski vlak, prihajajoč iz Novega Mesta v Ljubljano, pod Grosupljem voz, na katerem je sedel voznik. Železniški čuvaj je svaril voznika, ki je pridrnil po cesti, ravno ko je vlak prihajal. Stroj je prijel zadnji del voza in ga strl, dočim je voznik srečno ušel gotovi smrti, istotako konj, ki je zbežal na travnik in ondi preplašen razgetal.

 Prihodnja številka „DOMOLJUBA“ izide dané 6. oktobra 1898 zvečer.

Loterijske srečke.

Dunaj, 3. septembra:	30	90	4	11	32
Gradec, 3. septembra:	27	8	80	81	34
Lina, 10. septembra:	32	16	89	66	77
Trst, 10. septembra:	75	79	22	18	64

Tržne cene v Ljubljani.

14. septembra.

	gl.	kr.		gl.	kr.
Pšenica m. st. . .	9	40	Špeh, povojen, kgr.	—	70
Rež, „ . . .	7	20	Surovo maslo, „	—	80
Ječmen, „ . . .	6	50	Jajce, jedno . . .	—	3
Oves, „ . . .	6	50	Mleko, liter . . .	—	8
Ajda, „ . . .	9	50	Goveje meso kgr.	—	54
Proso, „ . . .	6	50	Telečje „ . . .	—	55
Koruz, „ . . .	6	40	Svinjsko „ . . .	—	56
Krompir, „ . . .	2	60	Koštrunovo „ . . .	—	36
Leča hktl. . . .	14	—	Pišanec	—	45
Grah, „ . . .	12	—	Golob	—	18
Fizol, „ . . .	12	—	Seno, 100 kgr. . .	—	90
Maslo kgr. . . .	1	—	Slama, „ . . .	—	80
Mast, „ . . .	—	70	Drva trda, 4 kub. mtr.	6	40
Špeh, svež „ . . .	—	60	„ mehka . . .	4	50

 „Kovaški meh“

srednje velikosti, vspičene vrste, čisto nov in prav dober, se ugodno prodá pri Avguštinu Žabkarju v Ljubljani, Marije Terezije cesta.

354 1—1

Tužnim srcem javljamo sorodnikom, prijateljem in znancem, da je vsemogočni poklical k Sebi iskreno ljubljene, nepozabnega in dobrega našega soproga, oziroma očeta, brata in strijca

Anton-a Povše

posestnika, gostilničarja in trgovca

danes v nedeljo, dné 11. t. m., ob 1¹/₄ uri popoldne, po dolgotrajni, mučni bolezni, večkrat previdenega s sv. zakramenti za umirajoč, v 67. letu starosti.

Pogreb pojde v torek, dné 13. t. m., ob 5. uri popoldne iz hiše žalosti št. 19 v Štepanji vasi na ondotno pokopališče, kjer bodo položeni zemski ostanki nepozabnega pokojnika v rodbinski grob.

Svete maše zadušnice brale se bodo v podružnični cerkvi sv. Štefana in v raznih drugih cerkvah.

Blagega pokojnika priporočamo v pobožno molitev in prijazen spomin.

V Štepanji vasi, dné 11. septembra 1898.

Marija Povše roj. Golli, soproga. — **Tone, Ivan, Fran, Josip**, sinovi. — **Frančiška Anžlô** roj. Povše, **Ivana Mahkovec** rojena Povše, **Antonija Povše**, hčere. — **Fran Povše**, dež. odbornik in drž. poslanec, brat. — **Uršula Wessner** roj. Povše, sestra. — Nečaki in nečakinje.

Zahvala.

Vsem, kateri so ob dolgotrajni mučni bolezni in smrti iskreno ljubljene, blagega in nepozabnega našega soproga, oziroma očeta, brata in strijca, gospoda

Anton-a Povše

gostilničarja in posestnika v Štepanji vasi

kakorsibodi izrazili tolažeče sočutje, posebno preč. duhovščini št. peterske župnije za mnogokratni obisk in duhovno tolažbo, osobito prečastitemu, blagemu gospodu župniku Malensku, darovateljem vencev in spremljevalcem pogreba izrekamo najtoplejšo zahvalo. Bog povrni!

V Štepanji vasi, dné 14. septembra 1898.

Žalujoči ostali.

Zastonj

387 8

319 (12-4)

šivalni stroji

nikjer ne dobivajo!

Velika zaloga
bicikljev in
poljedelskih
strojev!

Kdor pa hoče kupiti iz-
vrsten in trpežen šivalni
stroj za 5% ceneje kakor kje
drugej, ta naj se zaupno obrne
na prvo in najstarejšo tovarniško
zalogo šivalnih in poljedelskih
strojev na Kranjskem

5%
ceneje kakor kje
drugej.

Franc Detter
Ljubljana, Stari trg
št. 1.

Pozor!

Trdka vsprejema
pod dobrimi pogoji potovalce
in zastopnike za deželo.

Ceniki zastonj in poštalne prosto.

Posestvo na prodaj!

Iz proste roke se proda hiša z vsemi gospodarskimi
poslopji, mlin in fužina zraven okolo 10 orol
gojzda in 12 orol nji in travnikov. Vse to je
poldrugo uro od St. Vida ali Zatičine na Dolenjskem.

Več pové

353 3-1

Anton Kunstek,
trgovec, St. Vid na Dolenjskem.

100 do 300 gld.

na mesec lahko pošteno
zasluži sleherni ter povsod
brez zgube, ako hoče pro-
dajati postavne dopuščene
srečke in državna pisma.

Ponudbe na Ludevika
Oesterreicher, Budapest VIII.
Deutschgasse 8. 584 10 2
353 8

XXXXXXXXXXXX

Vizitnice

priporoča

Katol. Tiskarna.

XXXXXXXXXXXX

Janez Schindler

c. kr. imetnik privilegijev
342 3

na Dunaju, III., 1., Erdbergstrasse 12
razpošilja brezplačno in franko

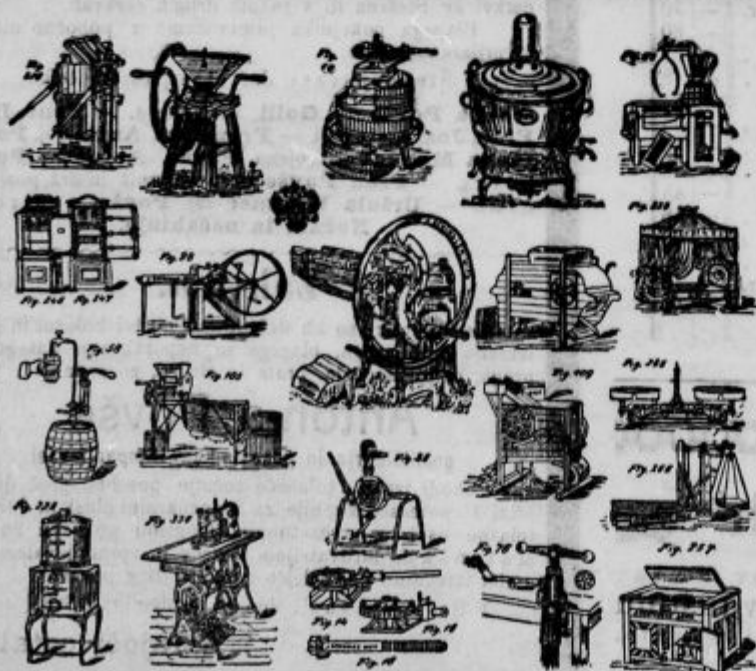
cenike v slovenskem jeziku
(528) z več ko 300 podobami (10 3)
raznovrstnih strojev in orodja za
poljedelstvo, vinogradarstvo itd.

Ceneje ko povsod drugej.

Za blago jamčim, dajem na poskušnjo,
olajšujem plačevanje!

Iščem krščanskih agentov.

Obrniti se je naravnost na
Jan. Schindlerja, Dunaj,
III., 1., Erdbergstrasse 12.

Najcenejše se dobliva pri podpisani lekarni, ako se nareča po pošti, po kateri se odpošlje vsako, tudi najmanjše naročilo.

Pogled mestnega trga in lekarni Ubald pl. Trnkóczyja 347 2 v Ljubljani.

Ubald pl. Trnkóczy

lekar pri rotovžu v Ljubljani

Maria Zell. Varstv. znamka.

priporoča sledeča zdravila:

Doktor pl. Trnkóczy-ja

želodečne

kapljice. Dobro sredstvo za želodec. — Steklenica 20 kr. Jeden tucat 2 gld.

Doktor plem. Trnkóczy-ja

kroglice

odvajalne (čistilne) čistijo želodec. — Škatlja 21 kr., 6 škatljic 1 gld. 5 kr. — Pocukrene kroglice, 1 škatljica 40 kr., 4 škatljice 1 gld.

Doktor plem. Trnkóczy-ja

prsní,

pljučni in kašljav sok ali zeliščni sirup, sestavljen z lahko raztvorljivim vapnenim železom, utiša kašelj, raztvorja sliz, ublažuje bol in kašelj, vzbuja slast do jedi in tvori kri. — Steklenica 56 kr., 6 steklenic 2 gld. 50 kr.

Doktor plem. Trnkóczy-ja

protinski

ali drgnilni cvet (udov cvet, Gichtgeist), je kot bol utešujoče, ublažujoče drgnjenje za križ, roke in noge, kot zopet poživljajoče drgnjenje po dolgi hoji in težkem delu i. t. d., priporočljivo. — Steklenica 50 kr., 6 steklenic 2 gld. 50 kr.

Varstv. znamka.

Doktor pl. Trnkóczy-ja
tinktura za

kurja očesa,

izkušeno sredstvo zoper boleča kurja očesa, bradovice, utrpenje kože, žulje in ozeblino. Ima to veliko prednost, da se samo le s priloženim čopičem bolani del namaže. — Steklenica po 40 kr. 6 steklenic 1 gld. 74 kr.

Koverto s firmo

priporoča po nizkeji ceni Katoliška Tiskarna v Ljubljani.

HERBABNY-jev

podfosfornasto-kislí

apneno-železni sirup.

Ta 28 let z največjim uspehom rabljeni prsni sirup raztaplja sliz, upokojuje kašelj, pemaňuje pót, daje slast do jedi, pospešuje prebavljanje in redilnost, telo jaši in krepi. Železo, ki je v sirupu v lahko si privajajoči obliki, je jako koristno za narejanje krvi, razstopljive fosforne-apnene soli, ki so v njem, pa posebno pri slabotnih otrocih pospešujejo narejanje kostij. 725 20-20

Cena steklenici je 1 gld. 25 kr., po pošti 20 kr. več za zavijanje. (Polsteklenic ni.)

Prosimo, da se vedno izrecno zahteva Herbabny-jev apneno-železni sirup. Kot znak izvora se nahaja v steklu in na zamašku ime, „Herbabny“ vtisnjeno z vzvišenimi črkami in nosi vsaka steklenica poleg stoječo uradno registrov varstveno znamko, na katera znamenja naj se blagovoli paziti.

239 18 Osrednje skladišče:

Dunaj, lekarna „zur Barmherzigkeit“

VII./1, Kaiserstrasse 73 in 75.

V zalogi skoro v vseh lekarnah na Dunaju in v kronavinah.

Zarezano strešno opeko

(Strengfalz-Dachziegel)

prešano opeko za zid in navadno opeko za zid ponujata po znatno znižani ceni

Knez & Supančič 294 12

tovarna za opeko v Ljubljani.

Vožnje karte

in
tovorni listi

AMERIKO.

312 8 Kraljevi belgijski poštni parnik

Red Star Linie iz Antverpna naravnost v
Novi Jork in Filadelfijo.

Koncesijonovana od visoke c. kr. avstrijske vlade.

Pojasnila daje radovoljno

koncesijonovana potovalna pisarna

E. Schmarda

v Ljubljani. Marije Terezije cesta šte. 4,
pritličje na levo. 362 25-14

Vsega ozira vreden

ter domač inšleek je iz kranjskih planinskih rastlin
napravljeni liker 272 15

„Triglav“

J. Klauer-ja v Ljubljani.

Po svoji čistosti in veliki zdravilni moči za teloec je ta žganjina vsega priporočanja vredna. Kot krepcalno pijačo naj bi imeli ta liker v vsakem gospodinjstvu.

Na prodaj je v lekarnah gg. M. Leustek in Ubald pl. Trukósky, kakor tudi večinoma pri vseh prodajalcih delikates in v specerijah. 25—25 99

223 7

Slovenci in Slovenke!

Prava kava

družbe sv. Cirila in Metoda,

katero dobite v vsaki prodajalnici, dá najboljši ukus in lepo barvo črni ali mlečni kavi, ako jo k isti rabite; torej zahtevajte le povsod to izberno domačo kavo.

Glavni zalagatelj Ivan Jebračin, Ljubljana.

Sidro Liniment. Capsici compos.

251 22 iz lekarnie Richter-jeve v Pragi

primamo izvrstne bolečine olajšujoče mazilo je dobili posodica po 40 kr., 70 kr. in 1 gid. v vseh lekarnah. Zahteva naj se to spleh priljubljeno domače zdravilo kar kratke kot 707 39—39

Richter-jev liniment s „sidrom“

ter sprejme iz previdnosti le v steklenicah s smatno varstveno marko „sidro“ kot pristno.

Richter-jeva lekarna
pri zlatem levu v Pragi.

Jako pripravna žepna kajžica, se za potrebo ter posebno za potovanje, naglo in brez učitelja priučiti nemščine, je slovensko-nemški

„Slovarček“,

in za angleščino pa slovensko-angleški

351 5-1

„ANGLEŽ“,

po 55 kr. komad, poštne prosto povsod, dobi se pri izdajatelju **Jos. Paulinu v Ljubljani**, Marijin trg št. 1, kakor tudi v mnogih knjigarnah.

PRISTEN

Črna kava 25 kr. (50 slupov)
vsebine 500 gramov.

V svojo lastno korist naj zahtevajo in jedočajo kupovalci le tako izvrstno kavo.

Ivan Kordik

v Ljubljani,

Prešernove (Slonove) ulice 10-14. z alpaka-držaji.

priporoča svojo zalogo raznih galanterijskih izdelkov in drobne na drobno in za gospode trgovce na debelo. 344 3

Potrebščin za krojače, sedlarje, šivilje, čevljarje in trafikante.

Za gostilničarje: Žlice, vilice in nože z lesenimi, koščenimi in

Zunanja naročila se točno in po nizkih cenah zvrše.